

เขาวชนั้นสำคัญไฉน

"เขาวชนคืออนาคตของชาติ" เป็นคำกล่าวซึ่งหลายคนปรารภกันกว้างขวางมากขึ้น หลายครั้งหลายหน ยังมองเห็นโฆษณาจากสื่อในด้านรูปวัตถุ แต่นั่นก็เป็นเพียงภาพถ่ายบ้าง ตัวหนังสือบ้าง แม้กระทั่งคำพูด ยิ่งนำมา สอดใส่ผ่านสิ่งซึ่งคนประศึษรั้งขึ้น ย่อมยากที่จะทำให้เชื่อถือได้ว่าเป็นการแสดงออกจากใจจริง โดยเฉพาะผู้ซึ่งยัง พอมีความเป็นตัวของตัวเองในระดับหนึ่งแล้วย่อมรู้เท่าทันกระแสดังกล่าว จึงไม่ตกเป็นเหยื่ออีกด้านหนึ่งได้ง่าย

ผู้ที่ได้รับโอกาสให้ออกไปสัมผัสความจริงจากหลายแง่หลายมุมอย่างอิสระ ย่อมพบว่าทุกวันนี้คนทั่วไปในสังคม โดยเฉพาะส่วนซึ่งอยู่ตรงกลาง มักแสดงออกถึงความหวังโยในสังคมกว้างขวางมากขึ้น ยิ่งสนใจมองขึ้นด้านบน ก็จะยิ่งรู้สึกเคียดระแค้นหนัก หลายครั้งหลายหน ความคิดที่แสดงออกทำให้รู้สึกเสมือนว่าต้องการเปลี่ยนนิสัยคนที่ขึ้นไป อยู่ด้านบนให้เหมือนกับสิ่งซึ่งตนต้องการ

ความรู้สึกดังกล่าวแล้ว ทำให้อ่านได้ว่า ยังมีคติอยู่กับตัวเองค่อนข้างมาก ดังเช่นที่กล่าวกันว่า"ตัวกูของกู"

ในขณะที่เขาวชนจำนวนมาก ซึ่งหลายคนกล่าวว่าคืออนาคตของสังคม ตกเป็นเหยื่อผลประโยชน์ของผู้ใหญ่ ทุกรูปแบบ เช่นพฤติกรรมมอมเมาให้ตกเป็นเหยื่อสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคไปจนถึงยาเสพติดรุนแรงมากขึ้น แต่ผู้ซึ่ง สะท้อนให้เห็นถึงความหวังโยก็ยังคงคิดด้วยทิศทางออกจากตัวเอง โดยนำเอาความหวังขึ้นไปฝากไว้กับคนที่อยู่ด้านบน แม้หลายคนมองว่าผู้ซึ่งแสดงออกถึงความหวังดีจะเป็นคนมีเจตนาดี แต่ถ้ามองเห็นสิ่งซึ่งแฝงอยู่ในรากฐานย่อมรู้ความ จริงว่ายังขาดการพึ่งพาตนเองอย่างเห็นได้ชัด

"บุคคลผู้ที่มีรากฐานพึ่งพาตนเองได้ ย่อมให้ความรักความสนใจมุ่งลงสู่ด้านล่าง และรู้ว่าการนำปฏิบัติจาก ตนเองร่วมกับเขาวชนโดยที่มีเหตุมีผลสานถึงคนระดับล่างด้วยความจริงใจ ถือเป็นเหตุเป็นผลสำคัญที่สุด สอดคล้อง กันกับความจริงซึ่งชี้ไว้ชัดเจกว่า"คนเราที่เกิดมามีการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน"

การเรียนรู้ที่ช่วยให้รากฐานหยั่งลงลึกซึ่งยิ่งขึ้น ควรจะได้แก่การที่ผู้ใหญ่ลงมาทำงานร่วมกับเขาวชน อีกทั้งมี การนำลงถึงคนระดับล่างด้วย แต่การนำก็ทำให้พูดหรือสั่งด้วยปาก หากเน้นการปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติหรือ ที่กล่าวกันบนพื้นฐานธรรมว่า **"ทำอย่างมีความสุข"** ย่อมช่วยให้อีกด้านหนึ่งรู้ว่า**"ดีเป็นแบบอย่างที่ดี"** ช่วยให้เกิด **"ความรู้สึกศรัทธาที่หยั่งลงสู่รากฐานตนเองอย่างลึกซึ้ง"**

ดังนั้น ผู้ที่แสดงออกให้เห็นว่าหวังโยสังคม และเน้นความสำคัญมุ่งขึ้นไปมองคนซึ่งอยู่ด้านบน โดยที่ตนเอง ขาดการปฏิบัติซึ่งเรียกกันว่า**"ขาดคึกคึก"**ให้เห็นได้ชัด ย่อมช่วยให้อ่านถึงความจริงว่า ยังคงยึดติดมากเกินไปและ ผล ซึ่งสภาพสังคมลักษณะนี้ย่อมมีกระแสเรียกร้องหรือประท้วงมากขึ้น ทำให้การทำงานซึ่งนำไปสู่วิถีทางที่สร้าง สรรค์จำต้องสูญเสียไปอย่างเปล่าประโยชน์

ดังนั้น กลุ่มคนที่ขึ้นไปอยู่ด้านบนและสะท้อนนิสัยขาดความรับผิดชอบ กับด้านล่างซึ่งมีการเรียกร้องหรือประท้วง แท้จริงแล้วก็ยืนอยู่บนฐานด้านเดียวกัน เพียงแต่อยู่กันคนละขั้ว อันถือเป็นธรรมชาติของด้านนี้เท่านั้น เนื่องจากอ่าน ความจริงได้ว่า**"เห็นแก่ตัวด้วยกันทั้งสองฝ่าย"** ธรรมะจึงได้เน้นความสำคัญของการปฏิบัติจากรากฐานตนเองอย่าง อิสระไว้เหนือพฤติกรรมซึ่งยังคงยึดติดอยู่กับรูปแบบ เพื่อให้รากฐานความคิดหยั่งลงถึงจุดเป็นกลางลึกซึ่งยิ่งขึ้น

บุคคลผู้เข้าถึงได้แล้วย่อมมีนิสัยพบทวนตนเองก่อนที่จะมองออกไปภายนอกเป็นธรรมชาติ ดังนั้นการมอง เขาวชนคงไม่เน้นที่**"เขาวชนคืออนาคตของชาติ"** หากเห็นสังขารมได้ว่า**"เขาวชนคืออดีตของแต่ละคน"** เมื่อมี โอกาสสัมผัสกับพฤติกรรมของเขาวชนย่อมเข้าใจได้ว่า**"แค่ครั้งที่ตนยัง เติบโตไม่ถึงช่วงนี้ย่อมเป็น เช่นเดียวกัน"** จึงมีแต่ความรู้สึกที่เข้าใจความจริงและให้อภัย รวมทั้งให้โอกาส ช่วยให้เห็นมีกำลังใจที่จะปฏิบัติเป็นแบบอย่างได้ มั่นคงเด่นชัดยิ่งขึ้น และไม่คิดทำร้ายชนรุ่นหลัง

บุคคลผู้ซึ่งวิถีชีวิตกว้างมาจนถึงจุดนี้ได้เร็วอย่างเป็นธรรมชาติ ย่อมมีโอกาสรู้ที่อยู่ในใจว่า เขาวชนคนรุ่นหลัง เป็นครูผู้สอนสังขารมให้แก่ตนเหนือกว่าสิ่งซึ่งตนได้ให้กับเขาทั้งหลาย หากมีผู้ถึงจุดนี้ได้เร็วเป็นส่วนใหญ่อยอมช่วย

กำหนดวิถีทางให้สังคมมุ่งสู่ความเจริญจากทุกด้านอย่างครบถ้วนเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีการเน้นแสดงออกว่า ตนจะต้องเสียสละหรือต้องช่วยสังคมให้ดีขึ้น ไม่เช่นนั้นแล้วอาจเป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น

การที่เด็กและเยาวชนยุคปัจจุบันจำต้องกลายเป็นอาชญากรปล้นชิงทรัพย์และติดยาเสพติดอย่างกว้างขวาง เป็นเพราะผู้ใหญ่ขาดจิตสำนึกรับผิดชอบต่อชนรุ่นหลังซึ่งควรจะมีอยู่ในรากฐานตนเอง ดังนั้นไม่ว่าพ่อแม่จะอยู่ใกล้ ลูกหลานโดยที่คิดว่าเป็นรูปแบบของการให้ความอบอุ่น รวมทั้งครูบาอาจารย์ที่ใกล้ชิด เชิญให้ลูกศิษย์เรียนเก่งจนกระทั่งดีเด่นเหนือคนอื่น แท้จริงแล้วหาว่าไม่รู้ไม่ว่า นั่นคือการทำลายรากฐานความเป็นคน เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้ใหญ่

ทั้งนี้และทั้งนั้น เนื่องจากการปฏิบัติจากรากฐานความคิดดังกล่าว ทำให้คนหลงตนลุ่มตัว ส่งผลให้เห็นแก่ตัวมากขึ้น ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจถ้าคนที่ได้ปริญญาสูง ๆ ยิ่งมาจากเมืองนอก มองไม่เห็นหัวคนที่อยู่ต่ำกว่าตน โดยที่มุ่งทิศทางขึ้นไปสู่ด้านบนและเอาดีทางการแสดงออกมากกว่าการปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างพื้นฐานสังคมให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น

ดังนั้น เมื่อคนที่เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ หวนกลับมาทบทวนวิถีโลกเยาวชนและคนระดับล่าง สังคมจึงจำต้องเปลี่ยนทิศทางหวนกลับมาทำลายตัวเอง ดังจะพบความจริงได้ทุกเรื่อง ยิ่งในช่วงนี้ น่าจะมองเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น หากคนซึ่งมีโอกาสขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ยังมีอำนาจเหนือคนอื่น ยังไม่อาจหวนกลับมามองเห็นความจริงที่ตนเองได้ ย่อมทำให้สังคมไปรอดได้ยากยิ่งขึ้น.

ระพี สาคกริก

12 ตุลาคม 2541